

Chavannes, Cornelia: *Economie domestique*.

L. Giraud: *La Femme*.

Le Droit des Femmes. 84.

Fra Indland og Udland.

Om kvindelige Udvandrere har Frk. Alexandra Gripenberg (der som bekendt deltog i den internationale Kvindekongres i Washington 1888) skrevet en overordentlig læseværdig Artikel i det ønske „Hufvudstadsbladet“. Idet hun gjør opmærksom paa, at man vel ofte nok hører om, hvilket Held den eller den har haft i Amerika, hvor godt det er gaaet denne, eller hvor mange Penge hin har kunnet sende hjem, men saa godt som aldrig om de utrolige Lidelser, mange Udvandrere maa gennemgaa, hvorledes de ligge og dø ukjendte paa Hospitaler, i Sindssygeanstalter eller i Fængsler, erklærer hun, at de enlige Kvinder, der udvandre, ere udsatte for endnu langt flere Vanskeligheder end Mændene. „Allerede paa den lange Sørejse, hvor Mænd, Kvinder og Børn ligge sammenstuede paa Mellemdækket, er en anstændig ung Pige ofte udsat for store Ubehageligheder. Mangen en faar sig paa Rejsen en saakaldet „god Ven“, der siden viser sig at have været hendes værste Uven, idet han ved Ankomsten forlader hende og ofte tager hendes Penge med sig. Ved et Besøg paa en Fødselsstiftelse i Chicago“, siger Frk. Gripenberg, „fandt jeg, at det store Flertal udgjordes af danske, norske og svenske Piger, der for mindre end et Aar siden vare komne til Amerika, og af hvilke de fleste kunde slet intet eller kun meget daarligt Engelsk“.

Ukjendskab til Sproget er i det hele en næsten uoverstigelig Hindring for den arbejdssøgende Udvandrere. Det kan være svært nok at bjærge sig i sit eget Land; hvordan skal det gaa i et vildfremmed Land, hvis Forhold man ikke kjender, hvor man ikke har en eneste Ven og ikke kan gjøre sig forstaaelig for et eneste Menneske? Det er utroligt, hvor lidt Udvandrerne betænke det. Frk. Gr. fortæller, at en Forening i Boston, der tager sig af Udvandrere, modtog i én Maaned over en Snes skandinaviske Kvinder, af hvilke ikke én ved Ankomsten havde saa mange Penge, at hun kunde sende et Brev hjem. De fleste havde ikke andre Klæder end dem, de gik og stod i, og de vare endda daarlige nok. De kunde ikke Engelsk og havde ingen Venner til at tage sig af dem. „Som en forskræmt Flok Faar sad de indestængte Dagen igjennem, forgrædte og ulykkelige, ventende længselsfuldt paa at faa noget Arbejde“.

Nu er der imidlertid blevet oprettet en Forening i Boston, som vil være til stor Hjælp for kvindelige Udvandrere. Den hedder „Kristelig Forening for unge Kvinder“, og optager gratis unge Piger i sin Husholdningsskole, hvor de lære Madlavning og alle andre Sysler i